

BEN MILLER
Hogyan lettem mesehős?

BEN MILLER

Hogyan lettem mesehős?

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe: *The Day I Fell Into a Fairytale*
First published in Great Britain in 2020
by Simon and Schuster UK Ltd

Text copyright © Passion Projects Limited 2020
Illustrations copyright © Daniela Jaglenka Terrazzini
This book is copyright under the Berne Convention.

Fordította: Magyarai Andrea
Daniela Jaglenka Terrazzini rajzaival

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő
többszörözését, nyilvánosságba közvetítését – szigorúan tilos.*

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Magyarai Andrea, 2023
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

*Szüleimnek, Mick és Marion Millernek,
akiktől az olvasás szeretetét kaptam.*

Bevezetés

Senki sem tudta, hogy került oda. A friss földhányás a faluvégi rét közepén alig volt nagyobb, mint egy vakondtúrás.

Csakhogy nem vakondtúrás volt.

Azt se látta senki, hogy épült. A sötét, viharos éjszakán mindenki a meleg paplan alatt durmolt, lehúzták a redőnyöket, és még a fűthető takarókat is elővették.

De miközben aludtak, a bucka nőni kezdett.

Bömbölt a szél, és csapkodott az eső, a dombocska pedig egyre nagyobb és nagyobb lett. Nőtt és nőtt, míg végül már akkora volt, mint egy szénaboglya.

Villám hasította ketté az eget, nyomában mennydörgés hangja zavarta fel az alvó völgyet. A földhalom megremegett, majd rázkódni és rengeni kezdett, végül egy fényes, fehér zászlórúd búj ki a tetején.

A rúd aztán egyre magasabbra nőtt, ahogy a mesében az égig érő paszuly. Mikor már nem tudott tovább nőni, egy pillanatra mozdulatlanná merevedett, majd a földhalom újra megremegett. A zászló csak a kezdet volt.

A mezőn hirtelen hatalmas repedések futottak végig. A gyepszőnyeg felpúposodott, majd felszakadt, s a föld alól lassan előbújt valami irdatlan dolog.

Először egy háztető tűnt elő. Óriási fém-tető. Egyre feljebb nyomakodott, nyomában pedig kibújtak a hatalmas salakbeton falak. A göröngyök alól, mint egy óriás, aki álmából ébred, lassan kiemelkedett egy egész épület. Maguktól kerültek helyükre a mestergerendák és az ajtókeretek. A széles üvegtáblák is segítség nélkül csusszantak helyükre. Amint minden készen állt, az épületre csend borult.

Csak az eső zuhogott tovább, tisztára mosva mindent.

Aztán a súlyos, nehéz fellegek odébbálltak, a telihold pedig úgy ragyogott az égen, mint egy fényes érme. Elült a szél, elállt az eső.

A közelben felkukorékolt egy kakas. Eljött a reggel, a völgy felett a sápadt ég lassan kékre fényesült. A még mindig alvó falu felett nemsokára megjelentek a nap első sugarai.

A domb aljában pedig a kis, vakondtúrásnak látszó bucka helyén most egy hatalmas, vadon-
natúj szupermarket állt.

Aztán szellő futott végig a völgyön, és meg-
lebegtette az épület tetején az arany és geszte-
nyebarna színben játszó zászlót. Egy szó állt
rajta:

Grimm.

Csak az eső zuhogott tovább, tisztára mosva mindent.

Első fejezet

Lana unatkozott. Az eső végre elállt, de nem volt kivel játszania.

A bátyja, Harrison régebben mindig izgalmas játékokat talált ki, ott volt például a *Lovagok és a kerekasztal*, meg a *Zombik és katonák*. De amióta felvették a hatosztályos iskolába, mintha kicserélték volna. Tisztára *megkomolyodott*. Most is a szobájában gubbasztott, és tanult, pedig az iskolában szünet volt.

Reggeli után, amikor Lana bekopogott hozzá, hogy megkérdezze, van-e kedve a faágak közé épített kisházukban játszani, egyetlen szó nélkül becsapta az ajtót a húga orra előtt.

Most, tíz perccel később Lana visszajött, hogy megkérdezze, nem gondolta-e meg magát, de csak egy darab papír fogadta az ajtóra ragasztva:

*Fontos házi készül!
Kérem, ne zavarjanak!*

Szerintem ezt inkább anyuéknak szánta, töprengett Lana. Titokban biztos azt reméli, hogy mindjárt játszani hívom.

Ezúttal kopogás nélkül nyitott be. Harrison az asztalánál ült, és meredten bámulta a könyvet maga előtt.

– Nem láttad, mit írtam ki? – kérdezte, de fel sem nézett. – Mit akarsz?

– Csak meg akartam kérdezni, nincs-e kedved játszani.

Harrison továbbra sem nézett fel.

– Te mondhatod meg, hogy mit! Lehet bokszolás, kalózos vagy rendőrös is! Nekem mindegy.

Harrison felsóhajtott, és letette a tollat. Levette a szemüvegét, és masszírozni kezdte az orrnyergét. Lanának eszébe jutott, hogy ezt az apukájuk szokta csinálni. Harrison biztos azt hiszi, hogy ettől komolyabbnak és felnőttebbnek tűnik.

– Lana, nekem már nincs időm ilyesmire – közölte Harrison. – Tudod te egyáltalán, mi az a holtág?

Lanának fogalma sem volt.

– Ez egy különleges tó, ami akkor keletkezik, amikor egy folyó túl kanyargós. Na, mindegy, nekem most ezt kell megtanulnom, nincs időm játszadozni.

– És ha megtanultad? – kérdezte reménykedve Lana.

– A holtágak után Arkhimédész következik – ráncolta a homlokát Harrison.

Lana értetlenül nézett a bátyjára.

– Az ókori Görögországban élt – magyarázta Harrison. – Ő volt az első tudós.

– Izgi – bólintott Lana, bár egyáltalán nem így gondolta. Leplezni próbálta a csalódottságát, de nem nagyon sikerült.

Harrison kicsit ellágyult. Valahol a lelke mélyén nagyon is hiányoztak neki a közös kalandok. Először is, Lana mindig hatalmas lelkesedéssel vetette bele magát a játékba. Ha rendőröset játszottak, senki nem védte nála lelkesebben a rendet és a törvényt, ha pedig zombisat, bízni lehetett benne, hogy a kishúga porig rombolja az élő emberek világát.

– Bocs, most nem, de majd nemsokára – szólalt meg végül.

Lana azonban tudta, hogy ebből semmi sem lesz.

Sürgősen tenni kellett valamit. Ha jobb kedvre akart derülni, Lana mindig az anyukája fésülködőasztalánál kötött ki, mert ott voltak anyu parfümjei. Bár nem volt szabad hozzá-

juk nyúlnia, mindig nehezen állt ellen a különleges alakú üvegcséknek, amelyekre olyan érdekes szavak voltak írva. Besurrant a szülei hálósobájába, és végigpásztázta a parfümököt, míg végül a tekintete megállapodott egy hosszúkás, bíborvörös fiolán. Cikornyás, aranybetűkkel ezt írták rá: *Bűvölet*. Lana óvatosan kézbe vette az üveget, lecsavarta a tetejét, és beleszippantott.

– Hála az égnek, már nem esik! – hallotta ekkor az édesanyja hangját egész közelről.

Ijedten próbálta visszatenni az üvegce tetejét, de közben véletlenül az arcába, pontosabban a bal szemébe fújta a parfümöt.

– Auuu! – kiáltott fel, és a könyökébe temette az arcát.

– Mi ez a szag? Csak nem parfüm? – dugta be erre a fejét Lana anyukája az ajtón.

– Én nem érzek semmit! – állította Lana, és gyorsan a háta mögé rejtette a fiolát. A szeme még mindig szúrt, és az arcán egy könny-csepp gördült le.

– Mi a baj? – kérdezte aggódva az édesanyja. Lana hirtelen rájött, hogy anyu azt hiszi, hogy bánatában sír.

– Harrison nem akar játszani velem! – használta ki a helyzetet, és gyorsan szomorú képet vágott.

– Hát igen – bólintott elgondolkodva anyu. – Tudod, most izgul a vizsgák miatt.

– De miért? – értetlenkedett Lana. – Még csak most kezdte az iskolát! Száz év múlva fog vizsgázni.

– Féél, hogy lemarad – magyarázta anyu, és a hangjában aggodalom bujkált. – Tudod, hogy milyen.

– De nekem annyira hiányzik!

– Jaj, kicsim, tudom! – Az asszony ölelésre tárta a karját. Lana érezte, hogy most már valódi könnyek peregnek a szeméből. – A bátyád lassan felnőtt lesz – tette hozzá az édesanyja.

Lana most, hogy elkezdte a sírást, már abba se tudta hagyni.

– Na, gyere, keressünk valamit, ami felvidít! – fogta kézen anyu, aki elhatározta, hogy nem hagyja szomorkodni a lányát. – Menjünk el a Grimmbe!

– Hová?

– Meglátod, milyen izgalmas hely! – felelte anyu. – Egyik napról a másikra nyílt itt egy szupermarket. Ma reggel vettem észre.

– Jó, de hát most szünet van! – sóhajtott fel csalódottan Lana. – Ilyenkor mindenféle

izgalmas dolgot kell a gyerekekkel csinálni!

A szupermarket azért nem olyan izgi.

– És ha veszek neked valamit?

– Micsodát? Könyvet is kaphatok? – vidult fel kicsit Lana, mert ez már izgalmasabban hangzott. Ha már nem játszhat Harrisonnal, jó lenne legalább egy könyv, hogy távoli kalandokról meg izgalmas szökésekről olvashasson.

– Igen, ha azt szeretnél, kaphatsz. Szólok apának, hogy elmegyünk. Remélem, mire lejössz, a parfümjeim is mind ott lesznek, ahol voltak!

Lana megpróbált ártatlan képet vágni.

– Úgy értem, az is, amit a hátad mögött rejtgetsz! – mosolygott kedvesen Lanára anyu.